

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)
z dnia 8 listopada 2005 r. *

W sprawie C-293/02

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Royal Court of Jersey (Wyspy Normandzkie) postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2002 które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 sierpnia 2002 w postępowaniu

Jersey Produce Marketing Organisation Ltd

przeciwko

States of Jersey,

Jersey Potato Export Marketing Board,

przy udziale:

Top Produce Ltd,

Fairview Farm Ltd,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, Prezes, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský, prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric (sprawozdawca), S. von Bahr, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Klučka i U. Lõhmus, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,

sekretarz: M.F. Contet, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 września 2004 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Jersey Produce Marketing Organisation Ltd przez T. Le Cocqa, advocate, M. Sheridana oraz J. Simor, barristers,
- w imieniu States of Jersey przez S. Nicolle, QC, R. Plendera, QC, W. Bailhachego, HM Attorney General for Jersey oraz M. Jarvisa, barrister,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez X. Lewisa, działającego w charakterze pełnomocnika,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 maja 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE.
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy, z jednej strony, Jersey Produce Marketing Organisation Ltd (zwaną dalej „JPMO”) a States of Jersey i Jersey Potato Export Marketing Board (zwaną dalej „PEMB”) z drugiej strony, w przedmiocie zgodności z prawem wspólnotowym wydanej przez States of Jersey ustawy w sprawie ustanowienia reżimu wprowadzania ziemniaków z Jersey do obrotu w wywozie (Jersey Potato Export Marketing Scheme Act 2001, zwanego dalej „ustawą z 2001 r.”).

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

- 3 Artykuł 23 ust. 1 WE stanowi:

„Podstawą Wspólnoty jest unia celna, która rozciąga się na całą wymianę towarową i obejmuje zakaz ceł przywozowych i wywozowych między państwami członkowskimi oraz wszelkich opłat o skutku równoważnym, jak również przyjęcie wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi”.

4 Artykuł 25 WE stanowi:

„Cła przywozowe i wywozowe lub opłaty o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi. Zakaz ten stosuje się również do cel o charakterze fiskalnym”.

5 Artykuł 28 WE stanowi:

„Ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi”.

6 Zgodnie z art. 29 WE:

„Ograniczenia ilościowe w wywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi”.

7 Artykuł 299 ust. 4 WE brzmi następująco:

„Postanowienia niniejszego traktatu stosują się do terytoriów europejskich, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest państwo członkowskie”.

8 Zgodnie z ust. 6 tego artykułu:

„Na zasadzie odstępstwa od ustępów poprzednich:

[...]

c) niniejszy traktat stosuje się do wysp kanału La Manche i wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych państw członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku”.

9 Artykuł 1 protokołu nr 3 w sprawie Wysp Normandzkich (zwanymi w art. 299 WE wyspami kanału La Manche) i wyspy Man (Dz.U. 1972, L 73, str. 164, zwanego dalej „protokołem nr 3”) załączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i dostosowań w traktatach (Dz.U. 1972, L 73, str. 14, zwanego dalej „Aktem przystąpienia z 1972 r.”) stanowi:

„1. Zasady Wspólnoty dotyczące spraw celnych i ograniczeń ilościowych, zwłaszcza określone w Akcie Przystąpienia, mają zastosowanie do Wysp Normandzkich i wyspy Man w taki sam sposób, jak do Wielkiej Brytanii. W szczególności, cła i opłaty o skutku równoważnym pomiędzy tymi obszarami a Wspólnotą w pierwotnym składzie oraz pomiędzy tymi obszarami a nowymi państwami członkowskimi obniża się stopniowo zgodnie z harmonogramem przewidzianym w artykułach 32 i 36 Aktu przystąpienia.

2. W odniesieniu do produktów rolnych i produktów wytworzonych w drodze ich przetworzenia, podlegających szczególnemu systemowi handlowemu, opłaty i inne środki importowe przewidziane w przepisach wspólnotowych i obowiązujące w Wielkiej Brytanii mają zastosowanie do krajów trzecich.

Stosuje się także środki przewidziane w zasadach wspólnotowych, a zwłaszcza w Akcie Przystąpienia, niezbędne do zapewnienia swobodnego przepływu i utrzymania zwykłych warunków konkurencji w handlu tymi produktami.

Rada, na wniosek Komisji, kwalifikowaną większością głosów ustala warunki zastosowania środków wymienionych w poprzednim akapicie do powyższych obszarów”.

[„1. Przepisy wspólnotowe w sprawie cel i ograniczeń ilościowych, w szczególności opłat celnych i opłat o skutku równoważnym, w szczególności te, które zostały zawarte w Akcie przystąpienia, mają zastosowanie do Wysp Normandzkich i wyspy Man na tych samych warunkach, jak wobec Zjednoczonego Królestwa. W szczególności stopniowo znosi się cła i opłaty o skutku równoważnym pomiędzy tymi terytoriami a Wspólnotą w swym pierwotnym składzie oraz pomiędzy tymi terytoriami a nowymi państwami członkowskimi, zgodnie z przepisami zawartymi w art. 32 i 36 Aktu przystąpienia.

2. W odniesieniu do produktów rolnych i produktów powstałych w drodze ich przetworzenia, podlegających szczególnemu systemowi wymiany handlowej, opłaty i inne środki przywozowe, przewidziane w przepisach wspólnotowych i stosowane przez Zjednoczone Królestwo mają zastosowanie do państw trzecich.

Stosuje się także przepisy wspólnotowe, w szczególności te, które zostały zawarte w Akcie przystąpienia, które są niezbędne dla zapewnienia swobodnego przepływu i przestrzegania normalnych warunków konkurencji w handlu tymi produktami.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustala warunki zastosowania przepisów, o których mowa w akapitach poprzednich, do tych terytoriów”.]

10 Wydane na podstawie art. 1 ust. 2 akapit trzeci protokołu nr 3 rozporządzenie (EWG) nr 706/73 Rady z dnia 12 marca 1973 r. dotyczącego uzgodnień wspólnotowych mających zastosowanie do Wysp Normandzkich oraz wyspy Man w zakresie handlu produktami rolnymi (Dz.U. L 68, str. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1174/86 z dnia 21 kwietnia 1986 r. (Dz.U. 107, str. 1, (zwane dalej „rozporządzeniem nr 706/73”) stanowi w art. 1:

„1. Przepisy wspólnotowe stosowane w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa w handlu produktami rolnymi objętymi postanowieniami załącznika II do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, jak i towarami objętymi przepisami rozporządzenia nr 170/67/EWG i rozporządzenia (EWG) nr 1059/69, mają zastosowanie w odniesieniu do wysp, z wyjątkiem przepisów w sprawie przyznawania refundacji i kwot wyrównawczych przy wywozie przez Zjednoczone Królestwo.

2. Zjednoczone Królestwo i wyspy uważa się, do celów stosowania przepisów określonych w ust. 1, za jedno państwo członkowskie.

[...]”

- 11 Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1):

„Obszar celny Wspólnoty obejmuje:

— terytorium Królestwa Belgii,

[...]

— terytorium Republiki Portugalskiej,

— terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Wysp Normandzkich i wyspy Man”.

Uregulowania krajowe

- 12 Z wyjaśnień dostarczonych przez sąd krajowy wynika, że ustawa z 2001 r. została przyjęta wskutek skarg rolników na niskie marże zysków uzyskiwanych przez nich ze sprzedaży ziemniaków Jersey Royal, które to ziemniaki stanowią główną uprawę polową wyspy i są w przeważającej części wprowadzane do obrotu w Zjednoczonym

Królestwie. Sytuacja ta była w szczególności spowodowana konkurencją pomiędzy podmiotami, którym powierzono to wprowadzanie ziemniaków do obrotu oraz tym, że rolnicy nie byli w stanie negocjować i wywierać wpływ na warunki sprzedaży swych produktów przez te podmioty. Oferowane przez te ostatnie warunki handlowe miały charakteryzować się brakiem przejrzystości.

- 13 Artykuł 2 ustawy z 2001 r. określa „wywóz” jako „wywożenie ziemniaków poza wyspę w celu ich sprzedaży, bezpośrednio lub poprzez inne miejsce, do miejsca przeznaczenia znajdującego się w Zjednoczonym Królestwie, okręgu Guernesey lub wyspie Man, w celu ich konsumpcji”, przy czym pojęcie „ziemniak” zgodnie z tym przepisem obejmuje wszystkie produkty uzyskane z ziemniaków i powstałe w drodze ich przetworzenia, niezależnie od tego, czy są one jadalne.
- 14 Według tego ustawy producenci mogą „wywozić” „ziemniaki” jedynie wtedy, gdy zostaną zarejestrowani w PEMB i zawrą z nią umowę o wprowadzanie ziemniaków do obrotu. Podmioty wprowadzające ziemniaki do obrotu są ze swej strony uprawnione do przyjmowania „ziemniaków” w celu ich „wywozu” jedynie wtedy, gdy zawrą z PEMB umowę o zarządzanie.
- 15 Zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. a) ustawy o wprowadzaniu do obrotu produktów rolnych z Jersey [Agricultural Marketing (Jersey) Law 1953, zwanej dalej „ustawą z 1953 r.”], osoba, która sprzedaje, proponuje sprzedaż lub chce nabyć towary reglamentowane z naruszeniem jakichkolwiek przepisów tej ustawy, popełnia wykroczenie podlegające karze grzywny do 200 funtów lub karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy lub też obu tym karom łącznie.
- 16 Ponadto z art. 32–39, a także art. 56 ustawy z 2001 r., a także art. 23 ustawy z 1953 r. wynika, że PEMB jest uprawniona do nakładania sankcji na zarejestrowanych producentów, którzy naruszają zawarte z tym podmiotem umowy o wprowadzanie

do obrotu oraz — jeśli naruszenie takie zostało popełnione dwukrotnie — do podania danych tych producentów do wiadomości komisji ds. rolnictwa i rybołówstwa States of Jersey, która może w tym przypadku wykreślić zainteresowanych z rejestru, pozbawiając ich w ten sposób prawa do zawierania takich umów.

- 17 Według uwag przedstawionych przez JPMO, States of Jersey i PEMB umowy o wprowadzanie do obrotu zawarte pomiędzy tymi ostatnimi a producentami powinny w szczególności zawierać postanowienia dotyczące powierzchni do wykorzystania na uprawę ziemniaków przeznaczonych do „wywozu” i tożsamości zatwierdzonych przez PEMB osób, które mogą przyjmować ziemniaki, a także postanowienia dotyczące norm jakości i kryteriów prawidłowego zarządzania, których należy przestrzegać.
- 18 Z uwag tych wynika także, że zawarte pomiędzy PEMB i podmiotami wprowadzającymi ziemniaki do obrotu umowy o zarządzanie powinny w szczególności zawierać postanowienia dotyczące tożsamości producentów zarejestrowanych w PEMB, których ziemniaki mogą być wprowadzane do obrotu przez te podmioty, norm jakości, których należy przestrzegać, a także procedur mających zastosowanie w przypadku „wywozu” lub innego wykorzystania ziemniaków w ilościach przekraczających rzeczywiste lub oczekiwane wymogi rynkowe. Umowy takie powinny także wyjaśniać podstawy, na których opiera się podmiot wprowadzający ziemniaki do obrotu przy fakturowaniu swych usług producentom, sprzedaży ziemniaków nabywcom, pobieraniu od nich zapłaty i wypłacaniu jej producentom. Umowy te powinny tak samo określać wszelkie czynniki mogące — na podstawie innej niż cena rynkowa — spowodować zawarcie przez ten podmiot umowy z osobą trzecią, wszelkie związane ze świadczeniem i mające zastosowanie wobec tego podmiotu bonifikaty i kary umowne, zobowiązania w zakresie reklamy i promocji, a także wszelkie wydatki, które muszą ponieść PEMB lub podmiot wprowadzający ziemniaki do obrotu.
- 19 W opinii JPMO, która w tym względzie nie została podważona przez States of Jersey, z ustawy z 2001 r. wynika ponadto, że PEMB może zadecydować w sposób dyskrecyjny o zawarciu umowy o wprowadzanie do obrotu z producentem lub o zawarciu umowy o zarządzanie z podmiotem wprowadzającym do obrotu. Z ustawy tej wynika także, że PEMB jest w szczególności uprawniona do kupna, przetwarzania, sprzedaży i przewozu ziemniaków, do wspierania ich produkcji i wprowadzania do obrotu oraz do współpracy, badań i szkoleń w tym zakresie, a także do udzielania zarejestrowanym producentom pożyczek i żądania od tych ostatnich informacji statystycznych.

- 20 Na podstawie art. 24 ustawy z 2001 r. PEMB może w drodze decyzji zażądać, aby wszyscy zarejestrowani producenci płacili składki na specjalny fundusz przeznaczony na pokrycie jej kosztów i podstawowych wydatków, oraz aby uczestniczyli oni w pokrywaniu jej ewentualnych strat i to niezależnie od tego, czy w danym momencie ci producenci są stronami zawartej z PEMB umowy o wprowadzanie do obrotu.
- 21 Komisja w swych uwagach na piśmie i JPMO w trakcie rozprawy wskazały — a States of Jersey nie podważyły tego — że przepis ten stanowi ponadto, iż składka ta jest obliczana zgodnie z okresowymi decyzjami PEMB decyzjami, w zależności od ilości ton ziemniaków sprzedanych przez producenta w „wywozie” bądź w zależności od powierzchni przeznaczonej na uprawę ziemniaków w poprzednim roku kalendarzowym.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 22 JPMO i Top Produce Ltd, odpowiednio powód i pierwszy interwenient w postępowaniu przed sądem krajowym, są dwoma z czterech prowadzących w Jersey działalność podmiotów wprowadzających ziemniaki do obrotu. Działalność oby tych podmiotów obejmuje około 80% ziemniaków Jersey Royal przeznaczonych do wywozu do Zjednoczonego Królestwa. Drugi interwenient w postępowaniu przed sądem krajowym i spółka macierzysta Top Produce Ltd — Fairview Farm Ltd jest jednym z około 80 prowadzących działalność na wyspie producentów ziemniaków Jersey Royal.

- 23 JPMO, Top Produce Ltd i Fairview Farm Ltd podnoszą po pierwsze przed sądem krajowym, że choć ustawa z 2001 r. ma dotyczyć wyłącznie wywozu do Zjednoczonego Królestwa, w rzeczywistości może ona obecnie i potencjalnie wywierać, z naruszeniem art. 28 WE i 29 WE, skutki ograniczające wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. W szczególności ustawę tę stosuje się nie tylko w przypadku bezpośredniego wywozu do Zjednoczonego Królestwa, lecz także w przypadku wywożenia ziemniaków do innych państw członkowskich w celu ich przetworzenia lub zwykłego tranzytu przed ich ostateczną wysyłką do Zjednoczonego Królestwa.
- 24 Sąd krajowy doszedł jednak w tym względzie do wniosku, że jedynym celem użycia zawartego w art. 2 ustawy z 2001 r. wyrażenia „bezpośrednio lub poprzez inne miejsce” jest zagwarantowanie, iż przy stosowaniu tego przepisu nie będzie dokonywane jakiegokolwiek rozróżnienie pomiędzy ziemniakami wywożonymi do Zjednoczonego Królestwa bezpośrednio promem a tymi, które są tam wywożone przez porty znajdujące się we Francji lub w innym państwie członkowskim. Sąd ten orzekł zatem, że przepis ten nie ma zastosowania w sytuacji, gdy ziemniaki są wywożone do innego państwa członkowskiego w celu ich przetworzenia polegającego na przykład na myciu, pakowaniu i paczkowaniu, aby wysłać je następnie do Zjednoczonego Królestwa w celu ich sprzedaży i konsumpcji. W opinii sądu krajowego jedyna nasuwająca się do tego momentu w tym zakresie kwestia dotyczy tego, czy ustawa z 2001 r. narusza art. 29 WE ze względu na to, że stosuje się ją do ziemniaków wywożonych bezpośrednio z Jersey do Zjednoczonego Królestwa, przesyłanych tranzytem, bez opuszczania statku towarowego, przez inne państwo członkowskie.
- 25 Po drugie JPMO, Top Produce Ltd i Fairview Farm Ltd twierdzą, że ustawa z 2001 r. narusza art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE w zakresie, w jakim stanowi ona przeszkodę w wymianie handlowej pomiędzy Jersey i Zjednoczonym Królestwem.
- 26 W istocie zdaniem tych spółek przepisy protokołu nr 3, a w szczególności jego art. 1 ust. 1, nakazują stosowanie przepisów wyżej wymienionych postanowień traktatu

wobec tej wymiany handlowej. Ponadto, nawet przy założeniu, że dla celów stosowania art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE należy przyjąć, iż Jersey i Zjednoczone Królestwo stanowią jedno państwo członkowskie, te ostatnie postanowienia mają także zastosowanie do wymiany handlowej pomiędzy dwoma terytoriami tego samego państwa członkowskiego (zob. w szczególności wyroki z dnia 16 lipca 1992 r. w sprawie C-163/90 Legros i in., Rec. str. I-4625; z dnia 9 sierpnia 1994 r. w sprawach połączonych C-363/93 i od C-407/93 do C-411/93 Lancry i in., Rec. str. I-3957 oraz z dnia 14 września 1995 r. w sprawach połączonych C-485/93 i C-486/93 Simitzi, Rec. str. I-2655).

- 27 W sprawie będącej przedmiotem sporu przed sądem krajowym płacenie PEMB składek i nakładanie sankcji w przypadku naruszenia ustawy z 2001 r. stanowią zakazane przez art. 25 WE opłaty o skutku równoważnym do ceł. Ponadto w zakresie, w jakim reżim ustanowiony w ustawie z 2001 r. uzależnia prowadzenie wymiany handlowej od przewidzianych w tej ustawie rejestracji oraz zawarcia umowy o wprowadzanie do obrotu i o zarządzanie, skutkuje on powstaniem zakazanych przez art. 28 WE i art. 29 WE przeszkód w przywozie i wywozie.
- 28 States of Jersey i PEMB twierdzą natomiast, że — jak wynika w szczególności z art. 299 WE, art. 1 protokołu nr 3 oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 706/73 — handel ziemniakami pomiędzy Jersey i Zjednoczonym Królestwem ma dla tego państwa członkowskiego czysto wewnętrzny charakter i nie ma zatem żadnego związku z sytuacjami określonymi w art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE. Wyżej wymienione wyroki w sprawach Legros i in., Lancry i in. oraz Simitzi nie dotyczą zresztą ich zdaniem art. 28 WE i art. 29 WE, skoro opłaty stanowiące przedmiot sporu w tych sprawach miały jednakowe zastosowanie zarówno do zewnętrznej jak i wewnętrznej wymiany handlowej państwa członkowskiego.
- 29 Ponadto art. 23 WE i art. 25 WE nie mogą znaleźć zastosowania w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, ponieważ przewidziane przez ustawę z 2001 r. składki i sankcje nie są odpowiednio pobierane i nakładane z racji przekroczenia granicy.

30 W tych okolicznościach Royal Court of Jersey postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- 1) „Czy reżim prawny taki jak ten, który reguluje wywóz ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa należy uważać za środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w wywozie, stojący w sprzeczności z art. 29 WE ze względu na to, że ziemniaki wywożone bezpośrednio z Jersey do Zjednoczonego Królestwa mogą, bez opuszczania statku towarowego, być przesyłane tranzytem przez inne państwo członkowskie?

- 2) Czy reżim prawny taki jak ten, który reguluje wywóz ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa należy uważać za niezgodny z art. 23 [WE], 25 [WE], 28 [WE] i 29 WE ze względu na to, że może on wpływać na wymianę handlową pomiędzy tą wyspą a Zjednoczonym Królestwem (a także Guernesey i wyspą Man) lub prowadzić do pobierania opłat związanych z taką wymianą?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania drugiego

31 Poprzez swe drugie pytanie, które należy, jak sugerują zarówno JPMO, jak i Komisja — rozważyć w pierwszej kolejności, sąd krajowy zmierza do ustalenia, czy wykładni art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi z nimi w sprzeczności reżim taki jak przyjęty w ustawie z 2001 r.

- 32 Aby udzielić odpowiedzi na to pytanie, należy w pierwszej kolejności ustalić, czy te postanowienia traktatu WE mogą mieć zastosowanie do produktów takich jak objęte ustawą z 2001 r., a mianowicie uprawianych na Jersey ziemniaków, a także produktów z nich uzyskanych lub powstałych w drodze ich przetworzenia, niezależnie od tego, czy nadają się one do spożycia.
- 33 W takim wypadku należy następnie ustalić, czy w celu zastosowania powyższych postanowień traktatowych należy, jak twierdzi JPMO, traktować wymianę handlową tych towarów między Jersey i Zjednoczonym Królestwem jakby chodziło o wymianę towarów pomiędzy państwami członkowskimi, czy też — jak twierdzą States of Jersey — w celu zastosowania tych postanowień Jersey i Zjednoczone Królestwo winny być traktowane, jakby stanowiły jedno państwo członkowskie.
- 34 Po wyjaśnieniu tej drugiej kwestii należy wreszcie zweryfikować, czy wykładni tych samych postanowień traktatowych należy dokonywać w ten sposób, że stoi z nimi w sprzeczności reżim taki jak ten, który został ustanowiony w ustawie z 2001 r.

W przedmiocie zastosowania art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE do produktów takich jak te objęte ustawą z 2001 r.

- 35 Jak wynika z art. 1 ust. 1 protokołu nr 3, przepisy wspólnotowe w sprawie cel i ograniczeń ilościowych mają zastosowanie do Wysp Normandzkich i wyspy Man na tych samych warunkach, jak wobec Zjednoczonego Królestwa. Przepisy te obejmują w szczególności art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE.

- 36 Ustęp ten nie wprowadza żadnego rozróżnienia w zależności od rodzaju produktów, których dotyczy. Wobec tego przepisy, do których się on odwołuje, mają być stosowane do wszystkich towarów, których normalnie dotyczą. Z uwagi na to, że produkty rolne określone w załączniku II do traktatu EWG (obecnie załącznik I do traktatu UE) nie są w tym względzie przedmiotem jakiejś szczególnej regulacji, te produkty rolne są objęte zakresem stosowania tego ustępu.
- 37 Artykuł 1 ust. 2 protokołu nr 3 nie może podważyć tego wniosku. Na podstawie tego przepisu, w odniesieniu do produktów rolnych i produktów powstałych w drodze ich przetworzenia, podlegających szczególnemu reżimowi wymiany handlowej, opłaty i inne środki przywozowe, przewidziane w przepisach wspólnotowych i stosowane przez Zjednoczone Królestwo mają zastosowanie do państw trzecich. Zastosowanie znajdują także przepisy wspólnotowe niezbędne dla zapewnienia swobodnego przepływu i przestrzegania normalnych warunków konkurencji w handlu tymi produktami. W obu przypadkach przepisy te mają zastosowanie na warunkach ustalonych przez Radę.
- 38 Powyższy ustęp 2 wyraża w istocie troskę o należyte uwzględnienie tego, że w obrębie Wspólnoty produkty rolne objęte są Wspólną Polityką Rolną, oraz że w tym zakresie mogą one stanowić przedmiot pewnej liczby przepisów szczególnych. To właśnie z uwagi na powyższą okoliczność przepis ten przewiduje przyjęcie środków uznanych za niezbędne, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie reżimu przyjętego w odniesieniu do Wysp Normandzkich i wyspy Man, w szczególności poprzez zastosowanie niektórych z tych przepisów wobec tych terytoriów.
- 39 Wykładni tego przepisu nie należy natomiast dokonywać w ten sposób, że zastosowanie art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE do produktów rolnych jest

uzależnione od przyjęcia takich środków przez Radę lub istnienia w obrębie Wspólnoty wspólnej organizacji rynku tych produktów.

40 W tym względzie należy ponadto przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem brak wspólnej organizacji rynku w poszczególnych sektorach rolnych nie ma wpływu na zastosowanie art. 28 WE i art. 29 WE wobec wymiany handlowej produktów należących do tego sektora, oraz że Trybunał orzekł, iż ma to między innymi zastosowanie do państw członkowskich, które przystąpiły do Wspólnot na podstawie Aktu przystąpienia z 1972 r. (zob. w szczególności w odniesieniu do sektora ziemniaków, wyroki z dnia 16 marca 1977 r. w sprawie 68/76 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. 515, pkt 17–21; z dnia 29 marca 1979 r. w sprawie 231/78 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Rec. str. 1447, pkt 12–18 oraz z dnia 11 czerwca 1985 r. w sprawie 288/83 Komisja przeciwko Irlandii, Rec. str. 1761, pkt 23).

41 Z powyższego wynika, że art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE mają zastosowanie do ziemniaków uprawianych na wyspie Jersey, a także produktów powstałych w drodze ich przetworzenia na tej wyspie, które są również objęte ustawą z 2001 r.

W przedmiocie kwestii, czy terytorium Zjednoczonego Królestwa, Wyspy Normandzkie oraz wyspa Man są, w celu zastosowania art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE, porównywalne do terytorium jednego państwa członkowskiego

42 Z wyjaśnień przedstawionych przez sąd krajowy w ramach poprzedniej sprawy wynika, że Jersey stanowi na wespół autonomiczne terytorium zależne Korony Brytyjskiej, którą na Jersey reprezentuje Lieutenant Governor. Rząd Zjednoczonego Królestwa odpowiada w imieniu Korony za obronę i stosunki zagraniczne Jersey (zob. w tym względzie wyrok z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie C-171/96 Pereira Roque, Rec. str. I-4607, pkt 11).

- 43 Jersey nie stanowi części Zjednoczonego Królestwa. Jest ono, w znaczeniu art. 299 ust. 4 WE, terytorium, za którego stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest państwo członkowskie.
- 44 Na zasadzie odstępstwa od tego ust. 4, zgodnie z którym postanowienia traktatu stosują się do tych terytoriów, art. 299 ust. 6 lit. c) WE stanowi, że postanowienia traktatu stosuje się do wysp kanału La Manche i wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w Akcie przystąpienia z 1972 r. Wskazane przez to postanowienie ustalenia szczególne zostały przedstawione w protokole nr 3.
- 45 Należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że Trybunał uprzednio wskazał, iż podobnie jak rozróżnienie pomiędzy obywatelami Wysp Normandzkich i obywatelami brytyjskimi nie może być porównywalne z różnicą narodowości pomiędzy obywatelami państw członkowskich, także inne elementy statusu Wysp Normandzkich nie pozwalają na dojście do wniosku, że stosunki pomiędzy tymi wyspami a Zjednoczonym Królestwem przypominają te istniejące pomiędzy dwoma państwami członkowskimi (ww. wyrok w sprawie Pereira Roque, pkt 41 i 42).
- 46 Należy następnie stwierdzić, że z brzmienia art. 1 ust. 1 protokołu nr 3 wynika, że przepisy wspólnotowe w sprawie cef i ograniczeń ilościowych mają zastosowanie do Wysp Normandzkich i wyspy Man „na tych samych warunkach, jak wobec Zjednoczonego Królestwa”.

- 47 Brzmienie takie sugeruje, że w celu stosowania przepisów wspólnotowych Zjednoczone Królestwo i te wyspy należy co do zasady uważać za jedno państwo członkowskie.
- 48 To samo wynika z zawartego w art. 1 ust. 2 akapit pierwszy protokołu nr 3 wyjaśnienia, które odwołuje się do opłat i innych środków przywozowych, przewidzianych w przepisach wspólnotowych „i stosowanych przez Zjednoczone Królestwo”.
- 49 W tym względzie można podnieść, że taka wykładnia art. 1 protokołu nr 3 wywarła także wpływ na działania prawodawcy wspólnotowego.
- 50 Z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 wynika także, że terytorium Zjednoczonego Królestwa oraz Wyspy Normandzkie oraz wyspa Man stanowią wspólnie jedną z części składowych obszaru celnego Wspólnoty.
- 51 Tak samo art. 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 706/73 wskazuje, że przepisy wspólnotowe, których zakres stosowania został przez to uregulowanie rozciągnięty na te wyspy, to przepisy „stosowane w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa”, oraz że do celów stosowania tych przepisów „Zjednoczone Królestwo i wyspy uważa się za jedno państwo członkowskie”.
- 52 Wbrew temu, co sugeruje JPMO, nie stoi w sprzeczności z taką wykładnią zawarte w art. 1 ust. 1 protokołu nr 3 wyjaśnienie, zgodnie z którym stopniowo znosi się, zgodnie z przepisami zawartymi w Akcie przystąpienia, cła i opłaty o skutku

równoważnym pomiędzy tymi wyspami „a Wspólnotą w swym pierwotnym składzie” oraz pomiędzy tymi wyspami „a nowymi państwami członkowskimi”.

53 Uwzględniając bowiem w szczególności ww. wyjaśnienie zawarte w tym samym przepisie, zgodnie z którym odpowiednie przepisy wspólnotowe należy stosować do Wysp Normandzkich i wyspy Man „na tych samych warunkach, jak wobec Zjednoczonego Królestwa”, zawarte w tym przepisie odwołanie do „nowych państw członkowskich” należy rozumieć jako odnoszące się do Królestwa Danii i Irlandii, z wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa. Wniosek taki potwierdza ponadto okoliczność, że odwołanie to znajduje się, tak jak to przypomniano, w zdaniu, którego jedynym celem jest ustanowienie stopniowego znoszenia ceł i opłat o skutku równoważnym, istniejących w momencie przystąpienia w 1972 r. Nie ulega zaś wątpliwości, że nie stosowano wtedy w wymianie handlowej towarów pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a tymi wyspami żadnych ceł.

54 Ze wszystkich powyższych wyjaśnień wynika, że, w celu zastosowania art. 23 WE, 25 WE, 28 WE i 29 WE, Wyspy Normandzkie, wyspę Man i Zjednoczone Królestwo należy uznać za porównywalne do jednego państwa członkowskiego.

W przedmiocie art. 23 WE i 25 WE

55 Według utrwalonego orzecznictwa każde jednostronnie nałożone obciążenie pieniężne, jaka by nie była jego nazwa lub metoda, dotyczące towarów ze względu na fakt przekroczenia granicy, które nie jest jednocześnie cłem w ścisłym tego słowa znaczeniu stanowi opłatę o skutku równoważnym do cła w rozumieniu art. 23 WE

i art. 25 WE, nawet jeśli to obciążenie pieniężne nie zostało pobrane na rzecz Państwa (zob. w szczególności wyroki z dnia 1 lipca 1969 r. w sprawach połączonych 2/69 i 3/69 Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, Rec. str. 211, pkt 18; z dnia 9 listopada 1983 r. w sprawie 158/82 Komisja przeciwko Danii, Rec. str. 3573, pkt 18; z dnia 7 lipca 1994 r. w sprawie C-130/93 Lemaire, Rec. str. I-3215, pkt 13; z dnia 21 września 2000 r. w sprawach połączonych C-441/98 i C-442/98 Michailidis, Rec. str. I-7145, pkt 15 oraz z dnia 23 kwietnia 2002, r. w sprawie C 234/99 Nygård, Rec. str. I-3657, pkt 19).

56 Nie ma to zastosowania jedynie w sytuacji, w której obciążenie to stanowi wynagrodzenie za rzeczywiście świadczoną usługę, w wysokości proporcjonalnej do tej usługi lub jeśli należy ono do ogólnego systemu danin wewnętrznych obejmującego systematycznie, według tych samych kryteriów, tak towary krajowe, jak i towary importowane czy eksportowane lub też, pod pewnymi warunkami, jeśli jest ono pobierane, aby spełnić wymogi ustanowione w przepisach wspólnotowych (zob. w szczególności ww. wyroki w sprawie Komisja przeciwko Danii, pkt 19 oraz w sprawie Lemaire, pkt 14).

57 W niniejszym przypadku sąd krajowy chciałby mieć możliwość określenia, czy obowiązkowe składki, których może na podstawie ustawy z 2001 r. zażądać PEMB, a także kary pieniężne stosowane wobec producentów i podmiotów wprowadzających ziemniaki do obrotu, którzy naruszyli reżim ustanowiony w tej ustawie, mogą stanowić opłaty o skutku równoważnym do cel w rozumieniu art. 25 WE.

58 Jeśli chodzi, po pierwsze, o składki, których obowiązek zapłaty może zostać nałożony na zarejestrowanych producentów przez PEMB na podstawie ustawy z 2001 r., z rozprawy przeprowadzonej przez Trybunałem wynika, że ich kwoty mogą być ustalane przez PEMB w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanego

ilości ziemniaków, która została w rzeczywistości wywieziona do Zjednoczonego Królestwa, bądź w zależności od powierzchni przeznaczonych przez niego na produkcję ziemniaków.

59 Tytułem wstępnym należy przypomnieć, że obowiązek zarejestrowania się w PEMB na podstawie reżimu ustanowionego w ustawie z 2001 r., a zatem, także obowiązek płacenia składek — o których pobraniu decyduje w odpowiednim przypadku ten podmiot — są nakładane na wszystkich producentów ziemniaków z Jersey którzy wywożą lub przekazują swe produkty do wywozu do Zjednoczonego Królestwa.

60 Składka, której obowiązek zapłaty jest nakładany na zarejestrowanych producentów i która jest obliczana przez PEMB w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanego ilości ziemniaków, która została wywieziona z Jersey do Zjednoczonego Królestwa, stanowi niewątpliwie obciążenie pieniężne pobierane z tytułu wywozu, które dotyczy jedynie tego wywozu i nie jest objęte ogólnym systemem składek wewnętrznych, pobieranych systematycznie, według tych samych kryteriów, niezależnie od miejsca wyprodukowania, pochodzenia lub przeznaczenia obciążonych towarów; obciążenie to nie jest też świadczeniem wzajemnym za przysporzoną podmiotowi gospodarczemu szczególną i określoną korzyść, które to świadczenie ma wysokość proporcjonalną do tej usługi (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Lemaire, pkt 19).

61 States of Jersey podnoszą jednak, że ze względu na to, iż ustawa z 2001 r. reguluje wyłącznie „wywóz” ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa w celu ich spożycia w tym państwie członkowskim, oraz że wobec tego ma ona zastosowanie jedynie w sytuacjach związanych z handlem wewnętrznym państwa członkowskiego, art. 23 WE i art. 25 WE nie mają tutaj ich zdaniem zastosowania.

- 62 W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 32 ww. wyroku w sprawie Lancry i in. Trybunał orzekł, iż opłata proporcjonalna do wartości celnej towarów, pobrana przez państwo członkowskie od wszystkich towarów wprowadzonych na obszar jednego z regionów jego terytorium stanowi opłatę o skutku równoważnym do ceł przywozowych nie tylko w zakresie, w jakim dotyczy ona towarów wprowadzonych na obszar tego regionu i pochodzących z innych państw członkowskich, ale także w zakresie, w jakim jest ona pobierana od towarów wprowadzonych na obszar tego regionu i pochodzących z innej części tego samego Państwa.
- 63 W pkt 26 i 27 ww. wyroku w sprawie Simitzi Trybunał rozstrzygnął ponadto, że to samo rozumowanie należy zastosować w przypadku opłaty obciążającej towary wywożone z jednego regionu do innych regionów tego samego Państwa, po czym doszedł do wniosku, że pobrane przez państwo członkowskie opłaty ad valorem od towarów wywożonych z jednego regionu jego terytorium jedynie do innych regionów tego samego Państwa stanowią opłaty o skutku równoważnym do ceł wywozowych.
- 64 W tym względzie, aby zapewnić swobodny przepływ towarów, celem traktatu jest nadanie ogólnego zasięgu i skutku zasadzie znoszenia ceł i opłat o skutku równoważnym. Unia celna pociąga za sobą w sposób nieunikniony zapewnienie swobodnego przepływu towarów pomiędzy państwami członkowskimi, a w sposób bardziej ogólny, wewnątrz unii celnej (zob. wyrok z dnia 23 września 2003 r. w sprawie C-30/01 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Rec. str. I-9481, pkt 52 i 53).
- 65 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że z jednej strony uwzględniając w szczególności wnioski, do którego Trybunał doszedł w pkt 54 niniejszego wyroku, składka taka jak w niniejszej sprawie, która ma być obliczana przez PEMB w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanego ilości ziemniaków wywiezionej z Jersey do Zjednoczonego Królestwa, stanowi taką opłatę dotyczącą

towarów wywożonych z jednej części terytorium państwa członkowskiego do drugiej jego części. Z drugiej strony należy dodać, że choć ustawa z 2001 r. dotyczy zgodnie ze swym brzmieniem jedynie ziemniaków wywożonych do Zjednoczonego Królestwa w celu ich konsumpcji, nie wyłącza to możliwości, że ziemniaki te, znalazłszy się na terytorium Zjednoczonego Królestwa, staną się następnie przedmiotem wywozu powrotnego do innych państw członkowskich z takim skutkiem, iż składka ta może dotyczyć towarów, które po przesłaniu tranzytem przez Zjednoczone Królestwo zostaną w rzeczywistości wywiezione do tych innych państw członkowskich.

66 W tym przypadku wyobrażalny staje się z pewnością taki ewentualny dalszy przepływ towarów w przywozie powrotnym ze Zjednoczonego Królestwa do innych państw członkowskich z uwagi na fakt, że jak wynika z przedstawionych Trybunałowi wyjaśnień, niemal całość produkowanych na Jersey ziemniaków Jersey Royal jest tradycyjnie wywożona do Zjednoczonego Królestwa.

67 Z powyższego wynika, że składka taka jak w niniejszym przypadku, obliczana przez PEMB w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanego ilości ziemniaków wywiezionej do Zjednoczonego Królestwa, naruszałaby art. 23 WE i art. 25 WE.

68 Jeśli natomiast PEMB decyduje się na nałożenie obowiązku zapłaty składki obliczanej w zależności od powierzchni przeznaczonych na uprawę ziemniaków, nie wprowadzając przy tym rozróżnienia w zależności od tego, czy ziemniaki te zostały skonsumowane na wyspie czy też wywiezione, nie wydaje się, aby taka składka mogła stanowić w istocie obciążenie pieniężne nakładane ze względu na to, że ziemniaki są wywożone.

69 Komisja podniosła wprawdzie, że takie składki są co do zasady przeznaczone na finansowanie różnego rodzaju prowadzonych przez PEMB działań, których

przedmiotem jest co do zasady koordynacja wywozu ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa. Okoliczność ta nie wystarcza jednak, by dojść do wniosku, że należy uznać te składki za zakazane przez art. 25 WE opłaty o skutku równoważnym do ceł.

- 70 Po drugie, jeśli chodzi o kary pieniężne, które w przypadku naruszenia przepisów ustawy z 2001 r. mogą zostać nałożone na podmioty gospodarcze, to takich sankcji, których jedynym celem jest zapewnienie rzeczywistego stosowania tych przepisów, nie można traktować odrębnie od tych przepisów, wobec których sankcje te mają charakter akcesoryjny.
- 71 Te kary pieniężne nie mają zaś związku ani z przepisami ustawy z 2001 r., które dotyczą składek, ani z innymi przepisami, które ustanawiałyby opłaty o skutku równoważnym do ceł w rozumieniu art. 25 WE.

W przedmiocie art. 29 WE

- 72 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że ustawa z 2001 r., która stosuje się do „wywozu” ziemniaków i produktów powstałych w drodze ich przetworzenia nie wydaje się zawierać jakiegokolwiek środka prawnego, który miałby charakter jakiegokolwiek ograniczenia w przywozie; zatem w niniejszym przypadku nie ma potrzeby dokonywania wykładni art. 28 WE.
- 73 Jeśli chodzi o art. 29 WE, to należy przypomnieć, że według utrwalonego orzecznictwa przepis ten dotyczy środków, które zmierzają właśnie do ograniczenia

wywozu i wprowadzenia w ten sposób odmiennego traktowania handlu wewnętrznego w obrębie tego państwa członkowskiego i handlu w drodze wywozu w taki sposób, aby zapewnić szczególną przewagę produkcji narodowej lub wewnętrznemu rynkowi zainteresowanego Państwa, na niekorzyść handlu lub produkcji innych państw członkowskich (zob. w szczególności wyroki z dnia 8 listopada 1979 r. w sprawie 15/79 Groenveld, Rec. str. 3409, pkt 7 oraz z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie C-3/91 Exportur, Rec. str. I-5529, pkt 21).

74 W niniejszym przypadku bezspornym jest, że obowiązki nałożone w ustawie z 2001 r. regulują właśnie handel ziemniakami wywozonymi do Zjednoczonego Królestwa, podczas gdy produkcja ziemniaków przeznaczonych do konsumpcji na rynku Jersey nie jest objęta przepisami tej ustawy.

75 Ustawa ta w szczególności zakazuje producentom z Jersey oferowania w celu wywozu lub wywożenia ziemniaków na rynki Zjednoczonego Królestwa, jeśli producenci ci nie są zarejestrowani w PEMB i jeśli nie zawarli z nią umowy o wprowadzanie do obrotu określającej w szczególności powierzchnie, które mogą zostać obsadzone w celu wywozu uzyskanych z nich zbiorów, a także tożsamość zatwierdzonych nabywców tych zbiorów. Nieprzestrzeganie tych wymogów jest karane i może w przypadku recydywy stanowić podstawę do zawieszenia prawa stowarzyszenia się w PEMB, a zatem prawa do dokonywania wywozu. Ustawa z 2001 r. tak samo zakazuje, także pod rygorem sankcji karnych, wszystkim podmiotom wprowadzającym do obrotu dokonywania wywozu, jeśli nie zawrą one z PEMB umowy o zarządzanie określającej w szczególności tożsamość zbywających, u których są oni uprawnieni się zaopatrywać.

76 W pierwszej kolejności jest oczywiste, że przepisy takie ze względu na sam swój charakter stanowią przeszkodę w przepływie pochodzących z Jersey ziemniaków

wywożonych (na rynki) do Zjednoczonego Królestwa. Skutkują one ustanowieniem odmiennego traktowania handlu wewnętrznego na Jersey i handlu w drodze wywozu do Zjednoczonego Królestwa w taki sposób, aby zapewnić szczególną przewagę produkcji tej wyspy lub jej rynkowi wewnętrznemu, w tym przypadku na niekorzyść handlu Zjednoczonego Królestwa.

- 77 W tym ostatnim względzie w szczególności z wyjaśnień przedstawionych przez sąd krajowy wynika, iż celem wydania ustawy z 2001 r. było uczynienie zadość skargom producentów ziemniaków Jersey Royal, którzy uważali się za ofiary braku przejrzystości i zbytnej konkurencji pomiędzy podmiotami wprowadzającymi te ziemniaki do obrotu, a ponadto byli zdania, iż marże zysków uzyskiwane z produkcji ziemniaków są niewystarczające; co do której to produkcji nie ulega zresztą wątpliwości, że jest ona w przeważającej części przeznaczona do wywozu do Zjednoczonego Królestwa.
- 78 States of Jersey nie podważyły zresztą tego, że ustawa ta ma stanowić przeszkodę dla wywozu do Zjednoczonego Królestwa i w tym zakresie ograniczyły się do twierdzenia, iż ze względu na to, po pierwsze, że ustawa z 2001 r. dotyczy jedynie tego rodzaju wywozu oraz, po drugie, że wymiana handlowa pomiędzy Jersey a Zjednoczonym Królestwem powinna być zrównana, w celu zastosowania art. 28 WE i 29 WE, z wewnętrzną wymianą handlową w państwie członkowskim, te ostatnie przepisy nie mają zastosowania wobec tej ustawy
- 79 W tym zakresie należy jednak zaznaczyć, że analiza ta nie uwzględnia stwierdzonej już w pkt 65 niniejszego wyroku okoliczności, iż choć sama ustawa z 2001 r. dotyczy zgodnie ze swym brzmieniem jedynie ziemniaków wywożonych do Zjednoczonego Królestwa, w celu ich konsumpcji, nie wyłącza to możliwości, aby ziemniaki te, znalazłszy się na terytorium Zjednoczonego Królestwa, stały się następnie przedmiotem wywozu powtórnego do innych państw członkowskich.

80 Wynika z tego, że ustanowione w ustawie z 2001 r. ograniczenia mające za przedmiot wywożone do Zjednoczonego Królestwa ziemniaki Jersey Royal — które to ograniczenia, tak jak stwierdzono w pkt 75 i 76 niniejszego wyroku, skutkują przede wszystkim ograniczeniem przepływu tych towarów w wywozie — mogą ostatecznie stanowić również przeszkodę w wywozie tych towarów do innych państw członkowskich i wywierać na nie taki sam negatywny wpływ, jaki został stwierdzony w odniesieniu do rynku Zjednoczonego Królestwa.

81 Jak stwierdzono w pkt 66 niniejszego wyroku, taki dalszy przepływ towarów w przywozie powrotnym do innych państw członkowskich jest z pewnością wyobrażalny ze względu na to, że niemal wszystkie ziemniaki Jersey Royal są wywożone do Zjednoczonego Królestwa, oraz że obejmujący ten rynek reżim ustanowiony w ustawie z 2001 r. przyczynia się do utrzymania takiej sytuacji. W istocie, w tym ostatnim względzie należy w szczególności przypomnieć, że zawarte pomiędzy PEMB a zarejestrowanymi rolnikami umowy o wprowadzanie do obrotu powinny z wyprzedzeniem określać powierzchnie mającą zostać wykorzystane na uprawę ziemniaków przeznaczonych do wywozu do Zjednoczonego Królestwa.

82 States of Jersey w swych pisemnych uwagach twierdziły ponadto, że reżim ustanowiony przez tę ustawę nie jest nieproporcjonalny wobec zamierzonego celu, polegającego na wspieraniu lojalności i przejrzystości w stosunkach pomiędzy producentami a podmiotami wprowadzającymi do obrotu.

83 W tym względzie wystarczy jednak stwierdzić, że cele te mogą w każdym razie być realizowane za pomocą innych środków, które w odróżnieniu od tych przewidzianych w ustawie z 2001 r. nie pociągają za sobą wprowadzenia zakazanych przez art. 29 WE środków o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w wywozie.

- 84 Należy wreszcie dodać, że składka, której obowiązek zapłaty miałby zostać nałożony na producentów przez PEMB w zależności od powierzchni, które mają zostać wykorzystane na uprawę ziemniaków naruszałaby prawo wspólnotowe w stopniu, w jakim służyłaby ona finansowaniu działań tego podmiotu, które także zostały uznane za stojące w sprzeczności z art. 29 WE (zob. wyrok z dnia 13 grudnia 1983 r. w sprawie 222/82 Apple and Pear Development Council, Rec. str. 4083, pkt 32 i 33).
- 85 Z powyższego wynika, że na pytanie drugie należy odpowiedzieć w sposób następujący:

Wykładni przepisów art. 29 WE w związku z art. 1 protokołu nr 3 należy dokonywać w ten sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które:

- po pierwsze, pod rygorem sankcji zakazują producentom z Jersey oferowania w celu wywozu lub wywożenia ich ziemniaków na rynek Zjednoczonego Królestwa, jeśli nie są oni zarejestrowani w podmiocie takim jak PEMB i jeśli nie zawarli z nim umowy o wprowadzanie do obrotu mającej w szczególności określić powierzchnie, które mogą zostać obsadzone w celu wywozu uzyskanych z nich zbiorów, a także tożsamość zatwierdzonych nabywców tych zbiorów, oraz,
- po drugie, także pod rygorem sankcji, zakazują wszystkim podmiotom wprowadzającym do obrotu dokonywania wywozu, jeśli nie zawarły one z tym samym podmiotem umowy o zarządzanie mającej w szczególności określić tożsamość zbywających, u których są one uprawnione się zaopatrywać.

Wykładni przepisów art. 23 WE w związku z 25 WE oraz art. 1 protokołu nr 3 należy dokonywać w ten sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które przyznają podmiotowi takiemu jak PEMB uprawnienie do nakładania na producentów ziemniaków na Jersey obowiązku zapłaty składki, której wysokość jest ustalana w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanych ilości ziemniaków, wywożonych do Zjednoczonego Królestwa.

W sprzeczności z prawem wspólnotowym stoi pobrana na tych samych warunkach składka, której wysokość jest jednak ustalana przez taki podmiot w zależności od powierzchni rolnej przeznaczonej przez zainteresowanych na uprawę ziemniaków w stopniu, w jakim otrzymane z tego tytułu dochody służą finansowaniu prowadzonych przez ten podmiot, z naruszeniem art. 29 WE, działań.

W przedmiocie pytania pierwszego

86 Z uwagi na fakt, iż jak wynika z odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne, wykładni art. 29 WE należy dokonywać w ten sposób, że prawodawstwo takie jak ustawa z 2001 r. stoi z nim w sprzeczności ze względu na to, że zawarte w tym ostatnim przepisy wpływają na wywóz z Jersey do Zjednoczonego Królestwa, nie ma potrzeby udzielania odrębnej odpowiedzi na pytanie pierwsze. Wydaje się bowiem, że taka wykładnia narzuca się w sposób oczywisty, bez względu na to, czy wywożone w taki sposób ziemniaki są wywożone bezpośrednio do Zjednoczonego Królestwa, czy też są, w razie potrzeby, przewożone tranzytem przez port znajdujący się w innym państwie członkowskim.

W przedmiocie kosztów

- 87 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż podniesione przez strony postępowania, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Wykładni przepisów art. 29 WE w związku z art. 1 protokołu nr 3 w sprawie Wysp Normandzkich i wyspy Man załączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i dostosowań w traktatach należy dokonywać w ten sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które:
 - po pierwsze, pod rygorem sankcji zakazują producentom z Jersey oferowania w celu wywozu lub wywożenia ich ziemniaków na rynek Zjednoczonego Królestwa, jeśli nie są oni zarejestrowani w podmiocie takim jak PEMB i jeśli nie zawarli z nim umowy o wprowadzanie do obrotu mającej w szczególności określić powierzchnie, które mogą zostać obsadzone w celu wywozu uzyskanych z nich zbiorów, a także tożsamość zatwierdzonych nabywców tych zbiorów, oraz

— po drugie, także pod rygorem sankcji, zakazuje wszystkim podmiotom wprowadzającym do obrotu dokonywania wywozu, jeśli nie zawarły one z tym samym podmiotem umowy o zarządzanie mającej w szczególności określić tożsamość zbywających, u których są one uprawnione się zaopatrywać.

- 2) Wykładni przepisów art. 23 WE w związku z 25 WE oraz art. 1 protokołu nr 3 należy dokonywać w ten sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które przyznają podmiotowi takiemu jak PEMB uprawnienie do nakładania na producentów ziemniaków na Jersey obowiązku zapłaty składki, której wysokość jest ustalana w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanych ilości ziemniaków, wywiezionej do Zjednoczonego Królestwa.
- 3) W sprzeczności z prawem wspólnotowym stoi pobrana na tych samych warunkach składka, której wysokość jest jednak ustalana przez taki podmiot w zależności od powierzchni rolnej przeznaczonej przez zainteresowanych na uprawę ziemniaków w stopniu, w jakim otrzymane z tego tytułu dochody służą finansowaniu prowadzonych przez ten podmiot, z naruszeniem art. 29 WE, działań.

Podpisy